

Mírná, vlhká zima spěla k jaru a Agatha Raisinová jela po dlouhém, ozdravně-rekreačním putování pomalu autem domů, do vesnice Carsely. Přesvědčovala samu sebe, že si daleko od této seriózní vsi báječně užila. Vyrazila do New Yorku, odskočila si na Bermudy, pokračovala do Montrealu, odtud rovnou do Paříže a dál zavítala do Itálie, Řecka a Turecka. Ačkoli byla bohatá, nezvykla si utrácet za sebe tolik peněz a pociťovala dosud neznámou vinu. Dříve téměř vždycky trávila i tak poměrně drahou dovolenou v rámci organizovaného skupinového poznávacího zájezdu či pobytu. Tentokrát cestovala sama. V Carsely nabyla sebedůvěru v tom směru – aspoň se domnívala –, že se dokáže spřátelit s lidmi, jenže prožila nanicovaté týdny buď v hotelových pokojích, nebo v neodbytné osamělosti za hektického tažení po turistických památkách.

Ale nepřiznala by, že si připadala opuštěná, natož aby připustila, že její prodlužovaná nepřítomnost nějak souvisela se sousedem Jamesem Laceyem.

Když uzavřela to, co bláhově považovala za svůj „poslední případ“, přehnala to v místní hospodě s pitím spolu s jistou ženou z vesnice, a při návratu domů adresovala Jamesovi, stojícímu před svým domem, poněkud obscénní gesto.

Nazítří, střízlivá a obtížená výčitkami svědomí, se atraktivnímu staromládeneckému sousedovi pokorně omluvila,

což James rezervovaně přijal. Přátelství ovšem pokleslo ve vlažný sousedský vztah. Když se s ní setkal v hospodě nebo v místním obchodě, krátce s ní promluvil, ale už k ní nezašel na kávu, a když pracoval na předzahradce a spatřil ji kráčet uličkou, zapadl do domu. A tak se Agatha vydala se svým rozbolavělým srdcem do ciziny. Mimo přívětivé prostředí Carsely se její dříve dominantní povahové rysy, a to vznětlivost, průbojnost a kritičnost, opět prosadily. Na zadním sedadle spočíval koš s jejími kočkami. Cestou domů si je vyzvedla v kočičím hotelu. Ačkoli byla stále vdaná, ačkoli manžela neviděla léta a ani o to nestála a prakticky zapomněla na jeho existenci, připadala si jako vesnická stará panna se vším všudy včetně koček.

Vesnice Carsely se poklidně rýsovala v chabém slunci. Z komínů stoupal kouř. Ujížděla autem po předlouhé hlavní silnici, která až na několik odboček a obecní výstavbu na okraji vesnice tvořila v podstatě celé Carsely, a vybrala ostrou zatáčku do Lilac Lane, kde stál její domek s rákosovou střechou. Vedle bydlí James Lacey. I z jeho komína se kouřilo. Srdce jí poskočilo. Jak jen toužila zastavit před jeho dveřmi, zvolat: „Jsem doma,“ ale věděla, že by vyšel na schod, vážně se na ni zadíval, pronesl nějakou zdvořilost typu: „Těší mě, že jste se vrátila,“ a zase by zalezl pod vlastní střechu.

Chopila se košíku s Boswellem a Hodgem a vstoupila do svého domku. Uvnitř to silně páchlo čistidly a dezinfekčními prostředky, oddaná posluhovačka Doris Simpsonová měla po dobu Agatiny nepřítomnosti uvnitř zcela volnou ruku. Naservírovala kočkám žrádlo a pustila je ven, přinesla z auta kufry a nacpala špinavé oblečení do

koše na prádlo, načež vyložila několik balíčků s drobnými dárky pro členky Dámského spolku v Carsely.

Farářově manželce, paní Bloxbyové, přivezla z Istanbulu velmi hezký hedvábný šál. Agatě se zastesklo po lidské společnosti, a tak se rozhodla navštívit faru a dárek jí předat.

Slunce zapadlo, ale na faře se ještě nesvítilo, všude panoval klid. Na Agathu znenadání dolehla obava. Navzdory nesentimentálním soudům o Carsely si nedovedla vesnici představit bez laskavé farářovy manželky. Co když faráře přeložili jinam, zatímco Agatha brouzdala světem?

Agatha byla sporá, plnoštíhle baculatá žena malých, jakoby medvědíh očí, do jejího kulatého obličej se vepsala bojovnost. Čtvercový účes hustých, nakrátko ostříhaných kaštanových vlasů s ofinou, zpopularizovaný módní návrhářkou Mary Quant v době její největší slávy, moc neinovovala. Měla hezké nohy, draze se oblékala, a nikdo, kdo ji viděl s nadějí přešlapovat u dveří fary, by za její rutinní škraboškou ve tváři, kdysi osvojenou na ochranu před vnějším světem, nehledal Agatinu nesmělou touhu po přátelství.

Zaklepala na dveře a zaradovala se, když zaslechla, jak se k nim blíží kroky. Dveře se otevřely a na Agathu se usmívala paní Bloxbyová. Z tváře farářovy ženy vyzařovala laskavost. Tmavé vlasy, stažené do staromódního uzlu, jí splývaly na šíji a prokvétaly šedinami.

„Pojďte dál, paní Raisinová,“ řekla a přivítala ji zvláštním úsměvem, který rozjasnil celý její obličej. „Zrovna jsem uvařila čaj.“

Agatha na okamžik společensky zazmatkovala, rázně jí podala balíček a stroze prohlásila: „To je pro vás.“

„No ne, taková pozornost! Ale pojdte přece dál.“ Farářova žena ji uvedla do obývacího pokoje a rozsvítila několik lamp. S pocitem, že se vrací domů, se Agatha za-bořila mezi péřové polštáře na pohovce, zatímco domácí paní přihodila do skomírajícího ohně v krbu polínko a prohrábla popel pohrabáčem.

Pak paní Bloxbyová rozbalila dárek a radostně zavýsk-la, když spatřila zlatě, červeně a modře se třpytící hed-vábný šál. „To je ale exotika,“ poznamenala. „Vezmu si ho v neděli do kostela a celá farnost mi bude závidět. To chce čaj a koláčky.“ Vyšla z místnosti a Agatha slyšela, jak volá na faráře: „Alfe, vrátila se paní Raisinová!“ Re-akcí bylo jen podrážděné zamumlání.

Za nějakých deset minut se paní Bloxbyová vrátila s tácem, na němž spočíval čajový servis a talířky s koláč-ky. „Alf s námi neposedí. Pracuje na kázání.“

Agathy se poněkud dotklo, že kdykoli přijde na ná-vštěvu, farář se omlouvá zaneprázdněností.

„Tak, a teď mi povězte o svém cestování,“ vyzvala Aga-thu farářova žena. Agatha se poněkud chlubitě rozvy-kládala o místech, kde pobyla, a doufala, že se předsta-vila jako zasvěcený světoběžník. Pak sáhla po máslovém koláčku a blahovolně pravila: „Předpokládám, že se tady neudálo nic mimořádného.“

„Ach, drobných vzrušení jsme se přece jen dočkali,“ vzdychla farářova žena. „Máme tu novou občanku, Mary Fortuneovou, znamená pro vesnici opravdový přínos. Kou-pila dům po nebohé paní Josephsově a dokonale ho zre-novovala. Je to velká zahrádkářka.“

„Paní Josephsová přece neměla moc velkou zahradu,“ namítla Agatha.

„Před domem je poměrně velký pozemek a paní Fortuneová ho zkultivovala, vzadu pak nechala přistavět hned za kuchyní zimní zahradu. Pěstuje tam tropické rostliny. Kromě toho taky skvěle peče. Její koláčky ty moje zahanbují.“

„A co dělá pan Fortune?“

„Pan Fortune je mimo hru. Mary Fortuneová se rozvedla.“

„Kolik jí je?“

„Těžko říct. Vypadá náramně dobře a významně obohatila schůze našeho zahrádkářského sdružení. Ona a pan Lacey jsou vášniví zahrádkáři.“

Agatě zatrnulo u srdce. Chovala naději, že ji James bude postrádat. A zatím to vypadá, že se dobře baví s atraktivní rozvedenou ženou a náruživou zahrádkářkou.

Příjemný hlas paní Bloxbyové líčil další novinky ve farnosti, ale Agatinu mysl zaměstnávalo něco jiného, takže toho moc nepochytila. V jejím zájmu o Jamese Laceyho převažovala soutěživost nad romantikou. Měla dost rozumu, aby se vyrovnala se skutečností, že o ni James Lacey nejeví zájem, ale zmínka o přistěhovalkyni podnítila její bojovnost.

Ze zadní části domu zazněl farářův hlas: „Budeme dneska někdy večerět?“

„Hned,“ zavolala tím směrem paní Bloxbyová. „Nepovečříte s námi?“ obrátila se na Agathu.

„Promiňte, neuvědomila jsem si, že je tak pozdě.“ Agatha vstala. „Ne, ale děkuju za pozvání.“

Agatha se vrátila do domku a přivolala zvenčí kočky. Ze zahrady toho moc neviděla, protože se mezitím setmělo.